

LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXIV - Batallada 3335

Preu: 20 cèntims

BARCELONA, 25 juny 1935

Els corbs ataquen la República.

—Compte que] el lleó no despertí!

F. C. Metropolità de Barcelona, S. A.

(TRANSVERSAL)

JA ESTA INAUGURADA L'ESTACIÓ DE MARINA

Escala mecànica

De PLAÇA ESPANYA a la MONUMENTAL, 20 cèntims
De BORDETA (Hospitalet) a MARINA (Sant Martí) quinze minuts

RAPIDESA :- COMODITAT :- ECONOMIA :- **METRO TRANSVERSAL**

LA CAMPANA DE GRACIA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Redacció i Administració: Ronda Universitat, 25, entl. Telèfon 22122

REMEMBRANÇA

Dr. MARTI I JULIÀ

Per la gran ciutat futura

La nota característica de la setmana l'ha constituït la visita del ministre espanyol d'Obres Públiques, senyor Prieto, per a fer-se càrrec de «visu» del magne projecte d'enllaços ferroviaris de Barcelona. Aquesta obra que en hora tan oportuna i amb tanta abnegació i constància el nostre alcalde doctor Aiguader ha sabut portar al primer pla de la vida barcelonina, comporta dificultats considerables de tot ordre: econòmiques i de realització. Però aquestes no són pas unes raons de prou pes perquè els homes que la voluntat popular ha portat a l'alta direcció dels afers del país, hagin de desmaiar; saben que pel contrari, per la seva magnitud i pels seus beneficis, vénen més obligats encara a fer tot el que calgui per a remuntar tots els obstacles que se'ls oposaran.

Cal descomptar des d'ara que aquests seran de tota mena i que no seran els més petits els que vinguin dictats per aquells homes i aquells sectors polítics en els quals només n'ia el despit i la rancúnia de veure com el govern està en les mans dels homes d'Esquerra Republicana. Les insídies i les baixeses de què aquests dies ve plena "La Veu de Catalunya" contra el doctor Aiguader i contra el partit més popular de Catalunya, precisament a l'entorn del projecte dels enllaços ferroviaris, és un exemple de la tenacitat que posaran els homes de la reacció, furiosos per haver-los escapat el control del govern del poble contra aquest projecte que ultra els beneficis quantiosos, morals i materials que promet per a la nostra Barcelona, la seva realització constituirà una nova prova de l'empenta constructiva que caracteritza els homes que mantenen l'ideari d'Esquerra Republicana.

Perquè el projecte d'enllaços d'un abast tan gran que revolucionarà la nostra urbs, serà un fet, pesi a tots aquests elements que disfruten en l'obra de sabotatge als homes i als partits de Catalunya i de la República. Cal que desapareguin d'una vegada les muralles modernes que en forma de passos a nivell, encerclen la ciutat; cal esmenar amb les obres necessàries, tots els defectes monstruosos d'una pèssima concepció dels nostres metros; cal dotar la capital de pulmons potents i espaiosos perquè els ciutadans puguin gaudir-ne sense que llurs dificultats econòmiques els hi en privin.

La Barcelona gran, aquesta Barcelona sempre oberta als seus fills i a tots els que en ella vénen a eixoplugar-se, heus ací el somni que serà convertit en realitats, gràcies a aquest pla d'enllaços ferroviaris i que constituirà l'obra perenne del partit que sent vius els batecs del poble i que només en la seva grandesa s'inspira.

Sempre estaran d'acord

Cambó:—No m'estranya que vostè, don Lacandru, estigui d'acord amb la Lliga. Jo també l'he tingut sempre per un bon catalanista.

Diuen que van a concedir—o han concedit ja, a hores d'ara—una ampla amnistia.

Nosaltres, ja no cal dir-ho, ens n'alegrem: hi han obrers empresonats que voldriem veure al carrer. Ens dol, però, que d'aquesta amnistia en gaudeixin els monàrquics.

El lector: —Home, no sigui innocent! Els monàrquics no hi van a la presó. Als monàrquics, quan es rebel·len contra la República i l'emplenen d'injúries, se'ls posa una sanció d'unes quantes pessetes i ja al carrer!

Nosaltres: —I que ha de durar gaire això?

LA REMADA CLERICAL

El dijous de la setmana passada era Corpus, ja ho heu de recordar. I heu de recordar que, anys enrera—uns anys que no tornaran mai més—la vida de la ciutat quedava paralizada d'una manera incivil per una gent estranya que feia ballar els gegants, que duia creus i sants a dojo, i per una altra gent que s'ho contemplava i tirava confetti, com per Carnestoltes.

Els balcons—aquells balcons que quan s'honora Catalunya i la República estan nusos i tancats—eren plens de draps. I això—vergonya fa dir-ho—en tots els barris. A la Dreta de l'Eixample, damasos reservats exclusivament per a aquesta mena de moixigangues. Al districte cinquè, les bànoves dels llits prostibularis i els «mantons» de Manila dels balls de Carnaval on tota promiscuació és permesa.

Barcelona, el dijous de la passada setmana ofería un aspecte incivil i vergonyós. Aquests draps als balcons no eren la manifestació d'un sentiment religiós, sempre respectable si és sincer. Eren una protesta contra la República.

I cal acabar, d'una vegada per a sempre, aquesta mena de protestes.

GASPAR TORRENTE

El dimarts complí el setzè aniversari de la mort del doctor Martí i Julià.

Recordem com si fos avui les seves ardents campanyes en pro dels ideals nacionalistes i socials. Va ésser l'home, que, portat per una intransigència catalaníssima com cap altre a l'ensens que catalanitzava i socialitzava el poble donava, imprimia a la seva ànima l'esperit universalista, obrerista com cap altre home catalanista d'aquell temps sabé fer-ho. La intransigència catalanista era plat del dia durant el període del 1903 al 1907; però aquesta intransigència que capia nostre juvenívul cervell, volia ésser ofegat per l'esperit de sotana, de cera de religiosa que els capdavaners del Catalanisme barrejaven amb la intransigència de l'ideal del catalanisme localitzat i nacionalisme universal. Amb l'ajut dels elements que formaren el Centre Nacionalista Republicà, i l'obra realitzada per l'home que avui recordem, pot dir-se que el catalanisme entrà de ple a una franca acollida per part del poble català, per part de l'obrisme i proletariat de Catalunya. Era aquell el nostre catalanisme, no el que portava regust de verges, de sants i sotanes, essencialment conservador.

No hem cregut mai amb l'alt valor patriòtic que formi pomells de joventut. Hem de procurar que la joventut i els homes estiguin inspirats baix l'ideal de humanitat sense perdre la rancança del valor patriòtic que és el positiu, el que fa moure els homes liberals.

Aquest fou el nacionalisme socialitzant de Martí i Julià.

En recordar-lo avui, sembla que la nostra pensa i ànima se'n vagi de nou a fullejar aquells vibrants fulls, tot abrandament social i nacionalista de «La Tralla», «Progrés», «L'Esquerra», «Catalunya», «Renaixement» i tants d'altres, que servem com a record sagrat, que formaren la veritable Escola del Catalanisme radical del que avui gaudeix Catalunya.

En recordar el Mestre, encara que sembla sentir avui aquell final del seu apostolat: Catalunya, Catalunya i sempre Catalunya!

Enllaços i passos de nivell

La tasca de la Comissió Tècnica d'enllaços ferroviaris i passos de nivell, ha acabat solemnement amb la presidència del ministre d'Obres Públiques. El projecte que presenta és d'una estructuració tan aciençada que honora de veritat els homes que l'han concebut.

Tothom sap l'amor que han posat en el plan ferroviari encomanat a la Comissió. Car precisament fórem nosaltres qui el suggerírem per a fer una obra de conjunt i per tant més completa i eficaç que els projectes anteriors que tenien el defecte de la seva fragmentació i per conseqüència duplicar obres o crear-ne d'innecessàries o prescindibles. Des del principi trobarem la comprensió i l'entusiasme de l'amic Prieto. Es comprèn per què prolongava i ampliava una de les seves empreses més vastes i més assenyalades, diguin el que diguin els seus contrincants, com són els enllaços de Madrid.

En aquest punt el ministre trepitja terra ferma i dona idea de la seva visió política i social en posar a l'abast del poble madrileny mitjans de transport per a sortir al camp i durant uns dies o unes hores de la setmana saturar-se d'aire pur. Això tan ben pensat, tan necessari per a la vida ciutadana, crea a l'iniciador i promotor una sèrie de dificultats, àdhuc per part dels qui n'hauran benefici. I quan no l'ofensiva contra l'obra s'ha trobat amb la inhibició absoluta, la més completa indiferència.

Per això a En Prieto de bell antuvi l'entusiasme el projecte barceloní perquè coneixia l'especial disposició del nostre poble, el seu amor als espais lliures que el fa invadir la muntanya, planes i platges properes per poc que el temps li sigui propici. En aquest aspecte està ben documentat i sap al detall l'estadística de sortida de passatgers de Barcelona els dies de festa i com plaurà al barceloní que se li augmentin i ampliïn els mitjans de transport. Calia, però, que això ho veiés per propis ulls i ensems capís quan important és per a l'expansió de la ciutat que desapareixin els passos de nivell, entrebanc per a la seva urbanització i perill enorme i permanent per als seus veïns.

Tot el diumenge passat el dedicàrem a aquesta feina: de Castelldefels a Montcada, i de Montcada, un per un, a veure i suportar els passos de nivell. El ministre comprovà que tot el que li havíem contat no era pas exageració. Amb ulls meravellats resseguí la platja ponentina des de Castelldefels i des del Prat i volgué visitar l'estand de la J. A. T. E. P. A. C. a la Fira de Mostres per a estudiar una de les solucions més aciençades del seu aprofitament; com un altre

ciudadà hagué d'esperar al mig del carrer perquè una barreira de la via li aturava el pas. No eren pas les ratlles damunt d'un mapa fetes amb tota cura per uns especialistes i que marquen una nova distribució ferroviària, sinó el fet viu, humà, el que visqué el ministre d'Obres Públiques el diumenge passat. Els ciutadans que s'acostaven a la caravana d'automòbils en les seves aturades i amb paraula senzilla i expressiva mostraven els perjudicis que els ocasionaven el pas dels trens li palesaven el que és popular l'empresa.

Fou tanmateix un dia aprofitat. Confiam que per a Barcelona serà una diada memorable. Decidia una nova estructuració del seu urbanisme, d'un urbanisme de gran volada perquè en una labor conjunta pot fer desaparèixer el dogall de ferro que li han imposat fins ara les línies ferroviàries, una ampla sortida vers el mar a la qual una pèssima orientació li ha fet girar l'esquena i l'acortament dels pobles de la rodalia que en realitat, amb vida municipal per complet independent, esdevindran suburbis de la gran urbs.

El plan tècnic és una cosa acabada; es preveuen, àdhuc, les obres futures, quan les actuals arribin a la saturació. A part de tots els beneficis que hem esmentat s'assenyalen, a més, zones industrials amb el tren a la porta de les grans manufactures per a facilitar el comerç.

Es tota una altra concepció de la ciutat la que deriva d'aquells plànols que els tècnics han elaborat. La seva complexitat es coordina i per virtut

de la intel·ligència es simplifica. Es difícil preveure-ho tot perquè no sabem els imponderables que ens reserven el futur, però segons les possibilitats del moment la vitalitat ciutadana rep unes normes. La ciutat coordina l'expansió futura a la seva funció social. Es el signe del temps: la valoració del funcionalisme dels moviments socials i l'adaptació de l'individu i de la col·lectivitat a aquest funcionalisme. L'energia desllorigada amb què fins el nostre segle hem marxat les societats ha fet perdre als homes eficàcia en els seus esforços. Intenten ara posar-hi el màxim de remei per a no fatigar en va la humanitat. Per això cal veure les obres en conjunt i amb ampla visió i segons aquesta nova llei, filla del segle actual, s'ha estructurat el pla d'enllaços i passos de nivell que avui ens ofereixen uns tècnics que han treballat amb fe l'encàrrec que els féu un ministre entusiasta i una ciutat plena de vida.

J. AIGUADER I MIRO

IMPREVISIO

Cert dia, en Fontdevila va comparèixer a telèfons amb la cara feta un mapa. Portava un ull de vellut i dos o tres blaus a la cara.

—Què t'ha passat?—li preguntaren els companys.

—Veureu. Ahir vaig anar a Granollers, que és el meu poble. La fonda estava plena i vaig haver de dormir amb un sord-mut. I em va resultar que somniava alt!

La setmana pasada hom repartia profusament aquest paperot:

XIX Centenari de la Redempció de la Humanitat

DIADA DE CORPUS

15 DE JUNY

CATOLICS:

Per a retre tradicional homenatge a Jesús Sagramentat, assistiu a les Funcions Eucarístiques.

**VISITEU LA CATEDRAL.
ENDOMASSEU ELS VOSTRES BALCONS.**

Juntes Diocesanes d'Acció Catòlica de Barcelona

Talment com si es tractés de l'anunci d'un específic contra les malalties dites secretes!

INTENCIONS

Un gest de civilitat

Un poble, ja en terres de Lleida. Altes muntanyes, florides de romansins, d'espígol, de farigoles. Prop, un balneari: Vallfogona, que han fet famós les seves aigües i un rector, que no és el que hi ha avui. No conec el que hi ha ara, ja que no sóc massa amic de rectors. Tal vegada no sigui com aquell Vicenç Garcia, de bona memòria. Tal vegada els rectors no siguin com el vi, que guanya amb els anys.

Per al que arriba, per al foraster, pau d'aquestes muntanyes, pau d'aquest poble. Per al que hi viu tot l'any, per al que està condemnat a viure-hi tot l'any, la pau no existeix. Hi han l'odi, la incomprensió, el fanatisme, el caciquisme; hi ha mala voluntat dels que eren botxins ahir, amb la monarquia, i voldrien seguir essent-ne avui amb la República.

En aquest poble, un home. I un grup d'homes al seu entorn que senten i defensen els ideals de catalanitat i de República. Aquest home és jove, pot dir-se que comença la seva vida política. I en començar-la, emprèn el camí més recte, el més digne, el més honorat: el de l'esquerra. Perquè, amics meus, cal dir-ho: quan trobeu republicans de dieta, desconfieu, i penseu que les dretes no poden ésser republicanes.

Aquest home és l'alcalde del poble, d'aquest petit poble entre muntanyes de Lleida. Llastimosament, no sempre pot dir-se el mateix. Llastimosament, a pesar dels dos anys de República, hi han molts pobles que tenen un alcalde que fa pudor de Lliga o d'Unió Patriòtica.

La casa d'aquest home, d'aquest bon català, d'aquest bon republicà, té un balcó ple de blau de cel que s'obre a la vall; té unes cambres de parets blanques; en aquestes cambres hi han uns prestatges amb llibres; en aquestes parets blanques hi ha una estampa de la República i un d'aquest vell tan jove—i tan noble—que es diu Francesc Macià i al qual el poble nomina familiarment l'avi.

Cada dia el carter porta a la casa d'aquest home diaris que parlen de llibertat, de justícia. De tant en tant als diaris s'uneix un paquet de llibres.

La casa era, abans, clara, alegre. Hi havia una dona, hi havia uns infants. Ara la dona no hi és i els infants—de pocs anys—van vestits de negre. Ara la casa és clara, però aquesta claror sembla contemplada a través d'un vel de llàgrimes. La mort ha entrat quietament en aquesta casa, s'ha apropiat on jeia la dona, que era esposa i mare, i li ha clos els ulls.

Als infants no els deixen entrar a

la cambra de la mort. I pregunten al pare, aquest home jove, intelligent, amic dels llibres i lleial servidor de la República:

—I la mare? On és la mare?

I aquest home jove no els diu que és al cel, com diuen altres pares. Aquest home no sap mentir i quan els fills li formulen la dolorosa pregunta, calla.

Aquest home no ha volgut que cap capellà vetllés els últims moments de l'esposa; no ha volgut que les campanes ploressin la seva mort.

Al poble hi ha gent de bé, hi ha aquesta cosa innoble que hom anomena gent de bé. Aquesta gent de bé són els que pertanyien a la Unió Patriòtica, els que pertanyen a la Lliga, els que van a missa i no tenen deutes, els que reneguen de la República.

Aquesta gent de bé ha resat una oració:

—Ha mort com una heretge. Ha mort en pecat mortal.

Avui ha estat l'enterrament: el primer enterrament civil que hom veia al

poble. No hi anaven capellans, no hi havien ciris ni creus ni es cantava en llatí. Rera el taüt anaven el vidu i els orfes. I els acompanyaven els republicans, els socis del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Sabeu el que representa aquest acte de valentia, aquest acte de dignitat, en un poble? Sabeu el que significa posar-se en front d'aquesta cosa innoble de la gent de bé?

Retornen al poble el vidu, els infants, els amics. Damunt del cementiri, precisament damunt del cementiri, s'encenen les primeres estrelles. El capellà, els de la difunta Unió Patriòtica, els de la Lliga, en les seves cases negres, s'emplen la boca de blasmes i dicteris.

No obstant avui, gràcies a aquest home, el poble ha tingut un gest de civilitat.

LLUIS CAPDEVILA

El dia 2 de juliol sortirà

La Humanitat

diari del matí

SUBSCRIVIU-VOS-HI!

Capellans de bosc

—Creguin; fins que converteixin la trona en una barricada no anirem bé.

—Encara vols més barricada? Si ens ho deixen dir tot... ¡i no passa res!

INFORMACIONS PINTORESQUES

Interviú amb un escombriaire

Fins ara totes les preferències periodístiques havien estat reservades per als grans personatges o figures de gran relleu al pla de l'actualitat. Un dia enfocàvem amb la nostra llanterna de projecció l'inventor de les lligacames o bé el descobridor del microbi de la mandra; un altre dia la cupletista de moda o l'assassí més original; el torero le l'emoció, el polític baladrer o el campió de les curses a peu-coix.

Mai però, no ens havíem preocupat de dirigir les nostres indagacions informatives envers l'home humil, extret de la barreja anònima que constitueix la multitud, i que no poques vegades té més interès que la figura de gran prestigi.

El savi, l'artista i el polític, per exemple, resulten ensopits com a subjectes d'informació perquè el periodista en anar a entrevistar-los ja sap per endavant tot el que li han de dir, i amb una mica d'imaginació podria estalviar-se la feina d'anar-los a trobar.

L'home humil per contra, aquest que ara passa pel carrer, l'adroguer de la cantonada, el manyà de davant de casa, qualsevol de tots ells, acostuma a tenir reaccions insospitades; i

com que no està preparat per adoptar una «pose» davant l'objectiu periodístic, no li queda altre recurs que el d'emprar la més brutal de les sinceritats que sol ésser sempre la més interessant.

Es per això que l'altre dia vàrem entaular conversa amb l'escombriaire del nostre barri, un xicot molt eixerit que fa anar enrenou totes les minyones del veïnat amb aquell posat de sarauista que li escau tan bé quan fa el «passa-calle» tocant la trompeta per les escales.

El bordegàs, després de caragolar una cigarreta amb la qual havíem espanyat la seva indiferència, les va enfilant pel cantó de la filosofia amb una profunditat que ja voldrien tenir més de quatre humanistes d'estar per casa.

—Veu això? —va dir assenyalant-nos el cabàs que havia deixat a terra— això per a mi és un llibre del qual se'n desprenen cada dia noves i profitoses lliçons. Per aquest cabàs tan inofensiu, hi passen totes les misèries de la ciutat, que són la veritat descarnada; la veritadera fesomia de Barcelona i dels seus estadants sense maquillatges: «Digam que llences a les escombraries i et diré qui ets.»

En Maura al carrer

—Tanta por que es creu fer, i ni per a això serveix.

—Tanmateix sou un home ben original...

—No sóc res més que un escombriaire conscient.

—Doncs bé: m'agradaria conèixer algunes de les vostres observacions i deduccions fetes a través del cabàs.

—Molt senzill; quan us trobeu que a les escombraries d'una mateixa casa hi sovintegen els óssos de pollastre i les pellofes de llagosta, ja podeu comptar que es tracta d'un regidor radical: les cues l'espàrrecs i les espines de llenguado, que delaten els gustos d'un llepa-fils, corresponen indubtablement als joves de la Lliga Regionalista; l'abundor de pells de llimona i d'envasos de yoghurt delaten d'una hora lluny l'agror dels homes d'Acció Catalana; les pells de patata i els cap-i-cues de les mongetes tendres pertanyen a la gent senzilla i hom no s'equivoca en classificar-los com d'Esquerra Republicana; els pots de conserves, ja no cal dir que procedeixen sempre de la gent conservadora; les closques de carabassa i llavors de pepino, denoten la filiació del Bloc Obrer i Camperol; quan hi trobeu moltes closques d'ou i llavors de pebrot...

—Ja m'ho penso. Ous i pebrots, corresponen als escamots.

—Justos; l'heu encertada. Hi ha vegades que s'hi troben garrofes i miques d'aufals; no falla: són gent de la F. A. I. En les deixalles dels convents de monges hi solen abundar els tomàquets podrits i per últim, els escuradents amb massa profusió són el signe inequívoc dels vells monàrquics.

—Què penseu de l'Azaña?

—Que amb una escombra a la mà és l'home que necessitava Espanya.

—I de la crisi econòmica, què me'n dieu?

—Que es podria resoldre molt fàcilment enviant a cavar les terres ermes a tots els senyorets que viuen amb l'esquena dreta i organitzar la distribució d'aliments a domicili segons les necessitats de cadascú: és a dir, convertir aquest servei en un servei públic com és ara el de neteja, per tal que tothom pogués fer bullir l'olla.

Fins ací les interessants manifestacions de l'escombriaire del meu barri, que si més no, tenen el valor de la sinceritat.

ALBERT REUS

CAL ANAR A AMERICA

El tinent Collar ara resulta que és un heroi de la República; que va sublevar-se a «Cuatro Vientos», que va haver de fugir a Portugal, que va ésser portat a Anglaterra, que va viure exiliat a França...

Perquè la República se n'assabentés, ha hagut d'anar, volant, a Amèrica.

Tanmateix el destí té camins ben insospitats!

L'últim consol de l'església catòlica

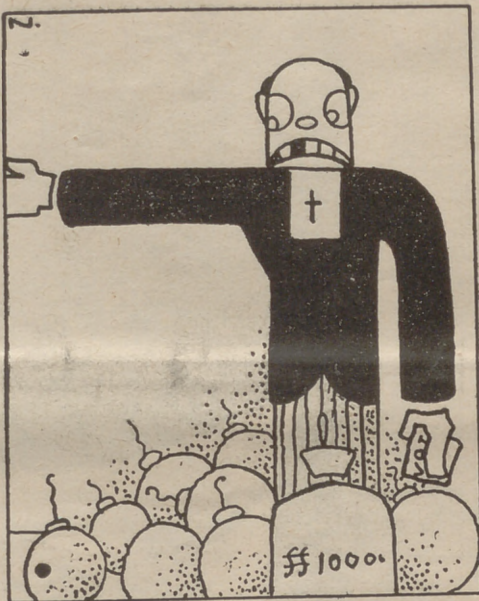

—Ni a l'hora de morir no podré tenir tranquil·litat.

Com les dretes treballen per a de

A nosaltres, que som xafarders per temperament i indiscrets per afició, ens agrada ficar els dits a la boca a la gent, per tal de fer-la parlar sense que se n'adonguin. Els anys de pràctica que portem ens han permès fer una observació. De gent discreta, callada, que sàpiga guardar-se al pap tot allò que no li convé dir, només n'hi ha d'una mena. Són els de la crosta. Cada cop que havem volgut pescar quelcom de la gent de la dreta, havem fracassat d'una manera llastimosa. No diuen més que el que els convé, i si ets un xic babau t'enreden. D'un Cambó no en treuràs res més que alguna grolleria. D'un Agulló, solament una rialleta mofeta. D'un Junyent, una mala mirada i gràcies. Aquella expansivitat de la gent d'esquerra no la trobareu pas en els casals del Passeig de Gràcia ni en la cúria eclesiàstica. Els jesuïtes han fet escola.

Tot això que us diem, és paveria pura. No ens dol confessar-ho. Es paveria, perquè amb tot i ésser una veritat com la Sagrada Família, posem per temple, si els ho fem remarcar és per a donar-nos importància, puix encara que sembli exageració, havem aconseguit fer parlar dos prohoms dretistes, enredant-los, està clar, per tal de conèixer com el tenen aquest tinglado del vot de la dona, esperança suprema de la clericalla, dels mo-

nàrquics, de les «fuerzas vivas», del senyor Esteve, del sometén de la Dreta de l'Eixample i dels que tenen per cabdill aquell pobre senyor Alfons, que s'ha trobat pretendent sense pensar-s'ho.

I ara, anem al gra.

Parla un prohoms de la Lliga. És un prohoms de segona mà, que fa de secretari de «Don Francesc» i no té accions de la «Chade». És un minyó que reuneix dues característiques: un nas més que regular i un clericalisme bàsic. Sense saber amb qui parlava, va descabdellar-nos tot un programa.

—Això del vot de la dona ho tenim

Unes xafades contenen enseña

força ben encarrilat. En primer lloc, tenim un cens femení perfecte i sabem les dones que tenen vot i més o menys, a qui votaran.

—Coses d'en Pol!

—Pobre Pol! Si ja rapapieja! Ara el substitueix l'Aliberc, un minyó que fa mèrits. No té tanta grapa, però s'hi fixa.

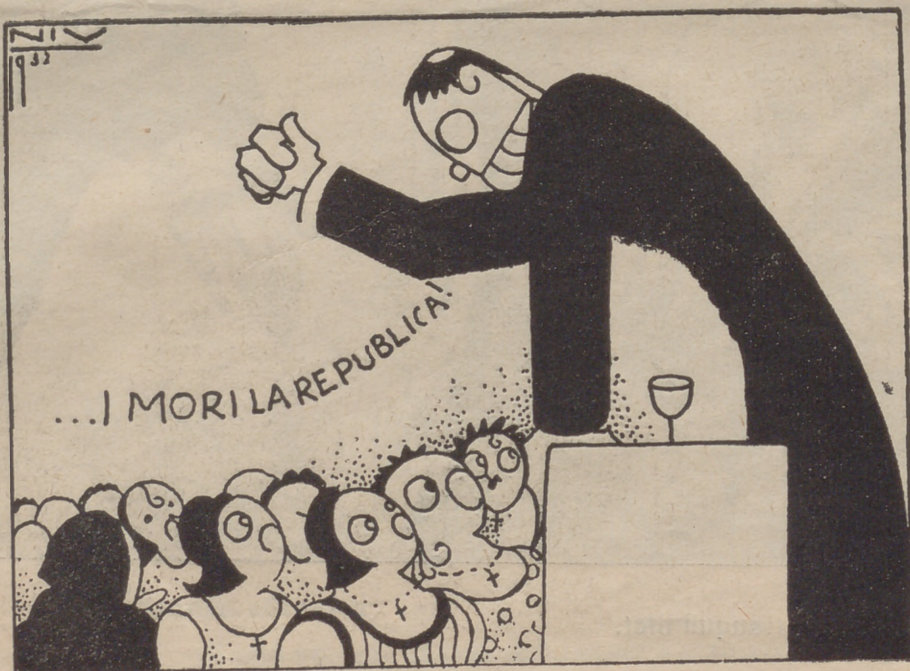
—I com s'ho han engiponat per a fer aquest cens?

—Gràcies a que l'Ajuntament de Barcelona ha badat. Figureu-vos que ens va permetre que portéssim a les oficines del cens un grapat d'adictes amb l'encàrrec de fer unes llistes per a nosaltres. Es va fer feina bona. Ara sabem els morts—les mortes, millor dit—com ningú no sap. Sabem on ja uen els vots. I s'han anat a cercar.

—Com s'ho han fet?

—En primer lloc, la Cultural Femenina ha fet una propaganda que n'hi ha per sucari-hi pà. En conferències, en visites particulars, en circulars, ha inculcat a la dona catòlica la conveniència «de que no perdi el vot donant-lo als candidats merament catòlics, que no tenen probabilitat de sortir». I, com podeu pensar-ho, tot seguit es fa veure que cal donar-lo a la Lliga. La que ha fet feina de la bona, en aquest sentit, és la vídua Verdguer.

—La de la Cultura?

Ha començat la vista contra el ploteig complet. El poble vol justícia: justícia contra els que no volen a deixar l'ofici; justícia contra els que creuen una atmosfera de recel i guerra civil.

Això, a pesar de totes les amenaçes. L'acusat és lesat que no mereixen cap mena d'indult. N

a decantar les dones al seu favor

afaderies que en unes nances

—Just. La República té un mal gra amb aquesta senyora. Es fica per tot i treu vots de tot arreu. Les alumnes de l'Institut són un exèrcit de propagandistes... A més, també s'han treballat les minyones.

—Com?

—Allò de la «dona que treballa» ens ha fet molt servei. Havem fet inscriure a centenars de xicotes, de les que van a certs convents els diumenges, com a estadantes del tals. Podeu assegurar que, jugant, jugant, tots els vots de les dones de la dreta eran per a nosaltres...

—Però el vot de les dones d'esquerra...

—Rigui's. Les «mesas», com sempre, estaran en mans nostres. D'això n'estem segurs. I els presidents, o els adjunts, ja es cuidaran d'exigir la identificació de les dones que vagin a votar. Les nostres, totes tenen documents que acrediten llur personalitat. Les obreres, les dones «del pueblo» no tenen ni cèdules. I no votaran. Què li sembla? Som murrís o no?

Etc. Etc. Anem a un altre.

* * *

El nostre xerraire, aquest cop, és un capellà. Un capellà vermell com un perdigot, grassot, un xic palpissot. Ens diu així:

—El vot de la dona serà per a l'es-

glésia. Que no es facin il·lusions l'Abadal i la genteta de la Lliga. Ho tenim molt ben treballat. Tot el clergat actuarà—i ja ve actuant—, d'agent electoral. El senyor bisbe ens ajuda—tenim diners de sobres—. I tenim, amb la llei de Congregacions, una bandera que ens va molt bé a la cara.

—Com faran la propaganda?

—A base de la fe catòlica. Tota dona que no voti els candidats catòlics, no podrà dir-se catòlica.

—Encara que voti la Lliga?

—Encara. A la Lliga fins hi ha maçons! No ho dubti. Són una colla de

vius, però no els valdrà. El confesor sap la seva obligació. El predicador, no badarà. Les conferències, els «roperos», les juntes, les catequesis treballaran de ferm. Els convents de monges tenen els censos fets al seu gust. Es negarà tota protecció a la minyona que no ens voti. I, dins de cada casa, la senyora convencerà el marit.

—Com?

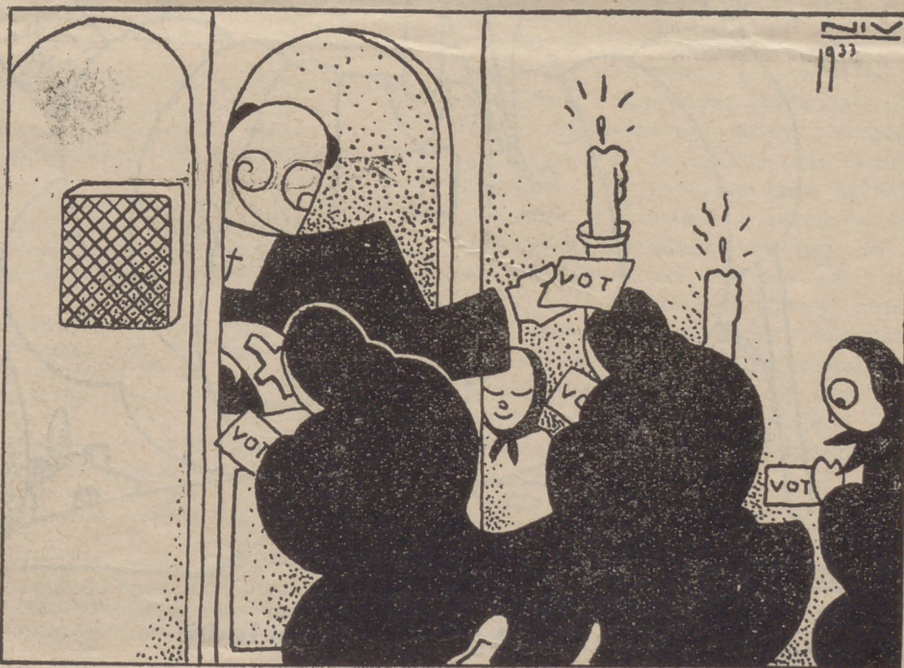
—Ai, sant cristià! Què és innocent, vostè! La dona té armes poderoses.

—Si vaja, allò de Lisistrata!

—Justa la fusta. No ho dubti, no. Les dones votaran l'església...

* * *

Ara, confessem un fracàs. Volíem completar aquesta xafarderia amb una referència pescada al vol, de com organitza l'Esquerra Republicana de Catalunya el vot de les dones... Hauria fet bonic, oi? Doncs confessem que havem fracassat com uns homes. De com van els treballs per a preparar la participació femenina electoral a favor de la República, no en podem dir res, per una raó que tanca de cop. Perquè no hi ha res fet. Els homes liberals confien en el liberalisme de la dona catalana. I no fan res. I mentrestant, els altres treballen.

tra complot monàrquic del 10 d'agost.
cia de els botxins d'ahir que no es resig-
tra monàrquics facciosos; justícia contra
recció angúnia, contra els que voldrien una

am... L'actuació dels monàrquics ha pa-
a d'antia. No en són dignes!

CARTES DE FORA

TORRE I ESPOYA

Regna gran entusiasme per la formació del nou Govern presidit pel senyor Azaña, formant part en el mateix el nostre digníssim republicà Lluís Companys, Ministre de Marina.

Mentre s'estava tramitant la crisi, tota la colla dels cavernícoles d'aquest poble afiliats a la Lliga Catalana corrien de casa en casa dels seus amics i els deien: «Estigueu a punt, que pujarà un Govern de dretes i tot seguit ens ho donin per la ràdio marcharem cap a Barcelona a veure el senyor Vidal i Guardiola i prendrem els càrrecs municipals, i en arribar el poble assaltarem l'Ajuntament, i garrotada a l'esquerrà que es presenti.» El fet té fonaments clars i visibles; mentre l'agutzil del nostre Ajuntament prestava els seus serveis des de la Torre a Espoya va trobar l'ex-jutge de la dictadura dit en Pulay, que era a la Riera en el punt anomenat la «Palanca», que collia uns bastons de freixa que segurament eren les bastonades

que s'havien de repartir entres els nostres homes d'Esquerra; però estem segurs que si un dia volen fer una intentona d'aquestes, el primer que han de fer és remullar-se la pell perquè veurem qui serà el que picarà primer: els de la majoria del poble o els que són quatre desgraciats plens d'il·lusions d'un règim caigut que ni tenen vergonya ni de recordar-s'en. El més estrany és que un ex-jutge quan manava la justícia d'aquest poble, només necessitava una vara i ara en necessiti tantes. Serà que ha perdut les forces.

R. GUITART

ORPI

Per fi aquest poble pot respirar a pulmó ple en virtut d'haver estat anomenada la Comissió gestora que substitueix l'antic Ajuntament de R. O.

Hem dit que pot respirar a pulmó ple pel fet de que una de les seves primeres tasques ha estat la d'efectuar una revisió de les funcions adminis-

tratives del fins llavors secretari municipal que per espai de quinze anys ha tingut completament dominat aquest pacífic poble, i no hi ha dubte que d'aquesta revisió en sortiran a la llum una munió d'irregularitats i arbitrietats comeses per aquest senyor que amb l'ajuda d'alts elements de la Lliga Regionalista estava totalment a cobert de l'acció de la Justícia.

Avui el poble respira a pulmó obert puix té l'absoluta seguretat de que el Govern de la Generalitat, vetllant per la justícia, sabrà prendre les mesures més escaients per deslliurar el nostre poble i a l'ensems la comarca de la conca d'Odena d'aquest cacic que té uns antecedents polítics i administratius prou comprometedors per demanar la seva inhabilitació en tota la comarca.

Confiem en la República i amb l'austeritat del Govern de la Generalitat.

R.

CARME

Es tema de tots els comentaris entre la pagesia, com es resoldrà lo de l'afer del Sometent, puix que apropant-se el temps de les recollides dels fruits, no fóra d'estranyar que veiéssim voltant els nostres camps els monàrquics i cavernícoles amb el fusell a coll, allegant que volen defensar les seves propietats quan en realitat el que vetllarien els propietaris del nostre poble fóra el que podessin tornar a manegonejar les nostres coses els cacics de sempre, monàrquics irreductibles, i que la pau que avui regna al nostre poble pugui veure's per un moment pertorbada per l'actuació d'aquests elements als que tal vegada se'ls dona una excessiva tolerància.

Cal reorganitzar el sometent posant en el lloc dels avui encara malgrat el canvi de règim detenten aquest lloc, els elements afins al règim republicà i que mereixen la confiança i garantia dels bons Republicans i Catalans del nostre poble.

RIC-

ALS NOSTRES AMICS FORANS

Us preguem que ens envieu nota de tots els atropells, de totes les injustícies, de totes les bretolades que contra la República maquinin la gent de dretes, els cacics d'ahir que volen seguir essent cacics avui. Cal no silenciar l'obra criminal d'aquesta gent, cal donar-hi una publicitat atterradora.

Les pàgines de LA CAMPANA DE GRÀCIA estaran obertes a totes les vostres veus de protesta. Contra el propietari feudal, contra el capellà facciós, contra l'innoble cacic, llanceu la vostra veu acusadora i justiciera.

NIV
1933

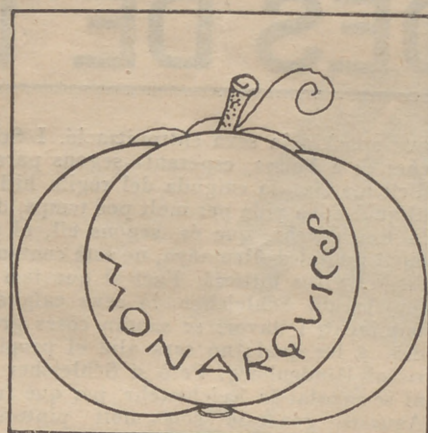

El paper de l'Institut Agrícola de Sant Isidre

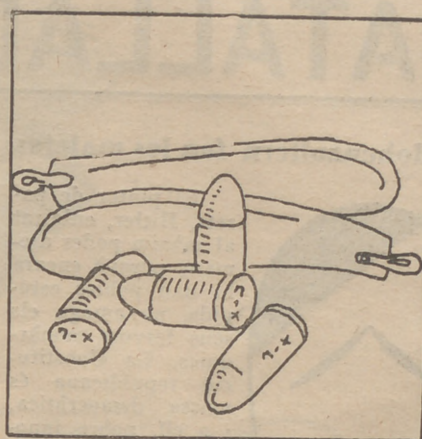
—Sant Isidre és el patró, pero jo, Cambó, sóc el profeta.

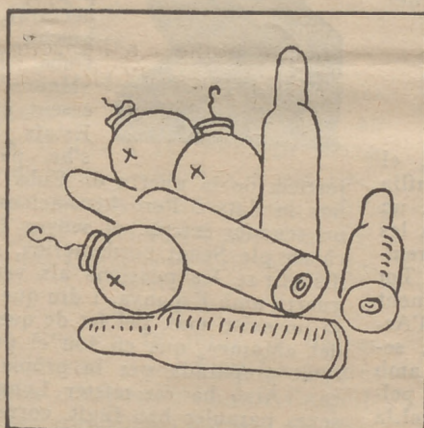
Fruita de fàbrica

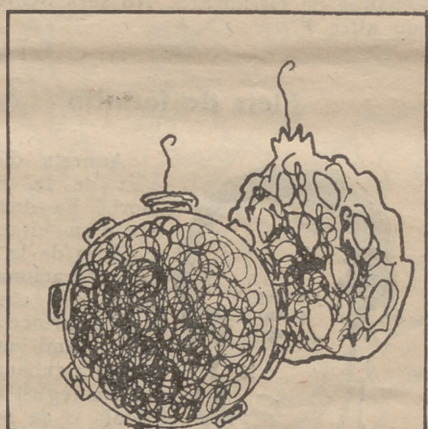
Carabassa

Plàtans i avellanes

Taronges i ametlles

Pinyes (espanyoles) americanes

Cireres

SOTA LES FALDILLES DE LA REACCIO

La reacció és una vella arrossinada d'aquelles que porten tol de faldilles, «refajos» i «cubrecorsés». La plètor de roba és quelcom molt antihigiènic i propici a la brutícia, sobretot, quan es tracta de gent tan bruta com és la reacció.

Sota les múltiples i pudents faldilles de referència s'amaguen moltes coses. La més recent ha estat posada de manifest pel vent a Tarragona.

Sembla que dos cavernícoles d'aquella població varen posar penjarelles al balcó el dia de Corpus. A cop de vista eren simples cobrellits reaccionaris i prou. Però el vent va tenir la humorada d'aixecar la roba i a sota aparegué —naturalment— la «rojigualda»...

Edificant. No és gaire bonic això d'aixecar faldilles, però potser caldrà fer-ho, per a donar pallisses, tal i com ha fet el governador de Tarragona, penyorant — encara que poc — els desaprensius troglodites. Aquests s'aconsolen ara cantant allò de la sarsuela:

*El viento indiscreto
las faldas alzó...
i em costà deu duros
tal indiscreció.*

DEFINICIÓ EXACTA

D'en Francesc Pujols:
«El crèdit és una cosa que sempre es dona a qui menys ho necessita.»

QUE HI HA EN LA NIT?

Què hi ha dintre la nit callada que tot té un caire macilent i apar l'eternitat talment parada per meditar un moment?

Per què em mira tan fit aquell estel que no riu ni tremola perdut en l'immensitat del cel on la blavor profunda se l'engola?

Misteri de la nit! En la blavor infinita hi ha polsina invisible d'estels i ha caigut una estrella petita a la punta lluent dels meus anhels.

Portes set d'infinit, estrella boja que bellugues la meua voluntat. No sé què hi ha en la nit ni en l'alba roja ni què hi haurà en el dia esbadocat.

Ni sé què vull ni què voldré i voldria perquè, petit com sóc, duc l'infinit i tinc la nit en mi en mig del dia i tinc el dia en mi en plena nit.

I aquesta inquietud de tota cosa em fa sentir rebel a tot moment. Si ara la nit fos una immensa rosa, per esfullar-la, voldria ésser vent.

I, després, les seves fulles belles llançaria per l'espai, fent un crit, i tornaria haver-hi un escampall d'estrelles en la rosa esclatada de la nit.

SALVADOR PERARNAU

SIC TRANSIT...

Si la glòria veritable acostuma a ésser fugissera, encara ho és més, naturalment, la glòria estantissa, feta de bombolla. Si algun exemple calia, ha vingut a demostrar-ho el cas del «Foment Republicà de Catalans d'Esquerra», entitat rebutjada per Esquerra Republicana per ésser massa complaent amb els ànims d'estirar l'orella a en Jordi i massa indulgent amb els ex-pupins, i que fent una tamborella tatge del «Foment». Per veure'ls, les pagrisos» d'Acció Catalana. Calia llegir els ditirambes de «La Publi» en ressenyar l'acte inaugural del nou estatge del «Foment». De veure'ls, les multituds s'apilotaven en la Sala d'actes, sobreixien pel carrer, i emplenaven l'ex-vila de Gràcia, on radicava l'entitat. Els discursos eren aplaudits a rabiar. L'Hurtado i altres papagrisos, eren acomiadats en mig de frenètiques ovacions. Doncs bé; heus ací que la flamant entitat, al cap de dos mesos justos de la inauguració apoteòsica, ha estat deshauciada, treta al carrer, per manca de pagament. La recaptació entre la dotzena i mitja de socis no cobria, naturalment, les despeses.

LLEGIU CADA DIA

“La Humanitat”

BATALLADES DE TOT ARREU

Els Hohenzollern fan les maletes

El pintor de parets, Hitler, enlairat al màxim poder alemany perquè encara hi han pobles estúpids, no amaga els seus fervors monàrquics. La Constitució republicana és massa democràtica, i a ell, pobre ignorant, segurament li agradaria veure's en possessió d'algun títol nobiliari, que no podrà aconseguir sense que la Monarquia torni a Alemanya. Suara, s'ha tornat a remenar la tornada dels exiliats de Doorn al Reich. I un tal doctor—a Alemanya tothom és doctor—Everling ha dit: «Nosaltres considerem la Monarquia com la suprema entronització dels principis d'autoritat... Estimem que la restauració monàrquica serà la conclusió lògica i històrica de l'evolució actualment en curs.» Cal afegir que Everling és hitlerian, que Hitler ha rebut amb complaença aquelles declaracions. Què fa el poble alemany?

El feixista Tardieu

A França tampoc no s'han pogut lliurar de la plaga feixista, perquè en aquell país també hi ha gent despitada i tots els despitats, ara, són feixistes... El senyor Tardieu, que aspira a implantar la Monarquia a França—pretendents no en falten!—ha escrit un article. I en ell diu que França està abocada a la bancarrota per l'excessiva influència dels socialistes, «aquest partit que ja no té autoritat internacional, ni unitat interior, ni capacitat de govern». I diu que si els senyors Herriot i Daladier troben bé aquesta influència, els compadeix... El pobre Tardieu, a qui han deixat arreconat, delira. I en el deliri somnia amb un rei. Quan es desperti, però, veurà que damunt el mapa-mundi els reis hi són en esfereidora minoria, i que els que s'aguanten caminen damunt base de vidre...

Schleicher, el fugitiu

Ha fugit perquè els hitlerians el cercaven, segurament per fer-li pagar la resistència

que oposà a la seva entronització. I Schleicher és a Suïssa, esperant—segons paraules d'ell mateix—la caiguda del règim hitlerian, al qual dona vida per molt poc temps, doncs la Reichswehr, que és, segons ell, el principal puntal d'Alemanya, no està contaminada pel virus hitlerian. Faci el que faci Hitler—ha dit Schleicher—la seva caiguda és imminent, i llavors se sabran coses gruixudes, a les quals no serà alié el propi mariscal Hindenburg. Però si Schleicher tenia al seu costat la Reichswehr, per què fugia? Aquests generals són molt pintorescos. Diuen que tenen la força al seu costat, però fugen. Ací a Espanya també teníem un general que tenia el país al seu costat, i hagué de claudicar... No serà Schleicher un altre P...?

Plets de família

Aquests dies, el plet de la família Borbó ha donat un xic d'amenitat a les pàgines de la premsa internacional. Tot això del casament de l'ex-príncep d'Astúries amb una senyoreta cubana, amb el seu regust de pel·lícula o de novel·la de capa i espasa, agrada a les comarres de barri, i d'ací que els diaris estrangers, que en viuen molt d'aquesta xafarderia popular, se n'ocupin força. A nosaltres ens sembla que aquest ex-príncep d'Astúries és un noi entenimentat, cosa un xic estranya tractant-se d'un Borbó. Però hi ha un detall magnífic: aquest ex-príncep està malalt, i si deu la seva vida a la sang reial, també li deu la seva malaltia. La sang «blava» deu fer-li repugnància. I ha decidit que el seu pare i els seus germans se les entenguin amb els pobres monàrquics espanyols, mentre ell, a les pintoresques ribes del llac Leman, li canta l'amor a la senyoreta Sampedro. I si, amb l'ex-príncep d'Astúries, els nostres reaccionaris han perdut un «averiat» successor al tron, no es queixin: ara els en resta un altre de sordmut. Encara hi han sortit guanyant... Perquè, ¿com es comprendria un Borbó sense una tara o altra? És el distintiu de la «ganaderia».

El rei, juga al tennis

A Suècia tenen un rei. Un rei que suara ha complert setanta-cinc anys... Què fa aquest rei? Juga al tennis! Sí, senyors: Gustau de Suècia no s'ocupa de política. Els esports li roben la majoria d'hores, i ell no «juga» a res més que al tennis. Per això el país és tranquil. Perquè el seu rei, en lloc de «jugar» a la política, juga al tennis. Ara mateix, Gustau de Suècia ha estat a Alemanya. Hi han hagut els obligats àpats, les obligades converses... Però quan s'anava a parlar de política, llavors el bon rei s'aixecava apressat i deia que l'hora del partit s'apropava... Suècia és una Monarquia! Però el seu rei juga al

tennis, joc honest, intrascendental. Potser per això viuen tranquils els suecs...

El fantasma del «Maine»

Qui no es recorda del «Maine»? El «Maine», joves lectors, era un vaixell de guerra nordamericà al qual es féu volar a la rada de l'Havana amb l'intent de fer pagar els plats trencats a Espanya, podent-se-li declarar, llavors, la guerra, i prendre-li Cuba. El fet del «Maine» ha vingut essent explotat pels Estats Units quan s'ha parlat de la justícia de la guerra de Cuba, des de 1894 fins la data... Però heus-ací que tot d'una un senador ianqui, el senyor Long, s'aixeca en ple Senat nordamericà, en ocasió de discutir-se les pensions als veterans de la guerra amb Espanya, i diu que l'aïtal guerra no existí mai, pel fet de que la voladura del «Maine», que en fou el pretext, havia estat preparada per la pròpia Nordamèrica... Això ha dit míster Long, i amb les seves paraules han fugit, corrents i amb la cua entre cames, el fantasma del «Maine»... A aquest míster Long, la història li ha reservat un gran paper. El paper de reivindicador d'una gran injustícia, que sempre és simpàtic. Llástima que aquesta hora de les sinceritats s'hagi limitat a un radi retrospectiu!

Un «amantísimo padre de familia»

Recordem que, en plena Dictadura, quan el Primo de Rivera portava el país cap a una «prosperitat» que l'ingrat poble espanyol no ha sabut remercier-li, un diari monàrquic que encara s'edita publicà una fotografia de l'ex-rei voltat dels seus familiars, dient-li «amantísimo padre de familia». Ara, a l'estranger, no li guarden tants respectes al Borbó, i així ens ha estat possible veure una altra fotografia d'ell, aquesta vegada voltat d'unes noies alegres. Al peu, el periòdic esmentat li diu que, mentre el seu fill Gonçal està en perill de mort, el pare es diverteix a Viena... No els estranyi, senyors periodistes. El Borbó és tan «padre amantísimo» que procura augmentar la família anant a festes a la recerca d'algun amor fàcil. Encara que el que augmenti sigui el Cos d'Invàlids...

Subscriuiu-vos a
Ràdio Barcelona
Casp, 12 - BARCELONA

Qui mana a can Ribot?

Les coses que s'esdevenen De la Zeca a la Meca reper- cuteixen a la Vall d'Andorra

Les inquietuds i malvolences que destrien a tot arreu els homes i les col·lectivitats, han escrostonat aquella pau tan tradicional com geòrgica que ha vingut presidint molt temps la pintoresca Vall d'Andorra.

No sabem ben bé el procés de la darrera topada, la qual ha seguit de prop la revolució —revolució i tot!— iniciada ja fa dies.

Sembla que darrerament s'ha tractat de posar en clar qui mana a Can Ribot, és a dir, a la Vall. Si mana l'amo o el porc i —posats a escatir— determinarà d'una manera definitiva qui és el porc i qui és l'amo, si el Tribunal de les Corts o el Consell de les Valls.

Sembla que en la lluita el darrer ha anat a l'agua, i que hom ha exonerat els seus components ultra l'expulsió d'un senyor Massó López, que havia dut a terme activitats que no plauen als veguers, notaris i consellers que componen el tribunal vencedor.

Celebrarem que tot plegat no s'acabi apujant-se el vi, com acabaven abans, entre nosaltres, les bullangues del darrer segle.

El Poble:— Procureu, sense perdre temps, tallar d'arrel aquesta planta, que és molt perillosa per a la República.

COSES DE L'HONORI

Aquell comediògraf cursi que es diu Honori Maura —Maura, eh? Fixeu-vos-hi bé!— ara es dedica a donar conferències monàrquiques.

L'altre dia, a Barcelona, després d'anunciar per a d'aquí pocs dies la tornada de *Don Alonso*, va dir que si queia la República, d'això de l'Estatut no se'n cantaria gall ni gallina.

Home, ens ho pensàvem. I sempre és d'agrair la franquesa.

Res: que haurem de procurar que no caigui la República.

DIAGNOSTIC

A l'Ateneu se suscità una discussió entre cavernícoles i gent d'esquerra. Com un dels primers —que és d'aquells de «complemento»— es posés impertinent, el doctor A. li va dir:

—Vostè és un idiota.

—Això és un insult!—va dir, ofès, el cavernícola.

—No. Es un diagnòstic—replicà el doctor A.

I no va passar res.

ELS EXTREMS ES TOQUEN

La fòbia cavernícola no perdona. El lliguer Caneras i Artau té demostrada la seva *companyonia claustral* al doctor Serra Hunter.

Aquest, elegit Vice-President del Parlament, tingué dos voics en blanc: El d'ell, i altre que s'atribueix al doctor Carreras i Artau.

I l'hom ho comenta dient que aquesta és l'única vegada que han pogut anar d'acord.

Radiadors COROMINAS

ELS MILLORS

BARCELONA

Avinguda 14 d'Abril, 458

MADRID

Monteleón, núm. 28

LA CARICATURA A L'ESTRANGER

La crema de llibres

—Aquest també el cremarem, diu:
«Estimeu-vos els uns als altres».

(Le Rire, Paris.)

L'examinador nazi al candidat:

Porteu-ne uns quans més; sereu
rebut amb menció a part.

(Krokodil, Moscú)

Universitat alemanya

—Què cerca aquest individu
de la secció d'assalt?

—Però, home de Déu, quines
preguntes fa! Es el successor
d'Einstein.

(Gegen Angriff, Praga)

A qui beneficia la guerra?

O d'on surt la fortuna dels grans
capitalistes en les mans dels quals
està la fabricació dels armaments.

(La Industrializaziu.)

REPICS

D'AMAGATOTIS

L'ex-comte de Güell, la diada de
Corpus, va presidir, a la Catedral,
«com a tinent d'alcalde», la processó
que va seguir els claustrats. Darrera
d'ell hi anaven tots els regidors de la
Lliga...

El poble ho comentava de mil dife-
rents maneres. «Ai, ai, feien els de
bona fe: no havíem quedat en què
l'Ajuntament no anava a les proces-
sions?»

Un que sentia aquesta observació,
va dir la paraula definitiva.

—Es que hi van d'amagatotis!

BONA RESPOSTA

Al Parlament català hi ha un dipu-
tat —que fa de secretari— que, pel seu
aspecte tendrívols, sembla un minyó
de pocs anys. Però, malgrat el seu as-
pecte, té una causticitat, quan s'enfa-
da, que fa butllofes.

Segons ell mateix explica, ara fa
dos estius, en un envelat va anar a cer-
car una xicota —alta, ben plantada—
per ballar.

—Ho sento —va fer ella mirantse'l
irònicament—; no acostumo a ballar
amb criatures.

—Perdoni. No sabia que estigués
embarassada — va ésser la resposta de
l'avui diputat de Catalunya...

COSES D'EN REGAS

En Miquel Regàs, el conegut beco,
membre d'Acció Catalana, com a pre-
sident de l'Associació d'Hotelers, va
adreçar una circular als consocis de-
manant-los que posseïssin domassos al
balcó el dia de Corpus.

Vols-t'hi jugar que els de la Diocesa-
sana li han promès un àpat de cinc mil
coberts?

PER QUE ANAR MES LLUNY?

D'una conferència d'en Comas i So-
là, segons diuen males llengües:

—Sin ir más lejos... En el mismo
Polo Norte...

CONFUSIONISME

En Pere Comes està esverat perquè
són molts els badocs que el confonen
amb Solà de Cañizares.

Aquesta confusió és deguda al vo-
lum equivalent dels dos regidors, com
ja podeu suposar.

L'altre dia, un ciutadà s'adreçà a
regidor de la Lliga i va dir-li...

—Ja tinc tres altes més per al par-
tit...

—Ah, sí?

—Sí... Tres vots més contra la Lli-
ga...

Suposem la cara que deuria fer-hi
Don Felipe de Solà.

NO ES DELICTE

Deia un periodista, conegut per lo
soca i les llànties del seu vestit:

—El meu talent constitueix tota la
meva fortuna.

—Bé, no s'amoïni. La pobresa no
és delictes —va contestar-li un com-
pany...

UNA RECTIFICACIO OPOR'UNA

L'Abel Velilla va rectificar a punt,
encara que amb aquesta rectificació
en patís el seu amor propi. Va recti-
ficar a punt, per tal d'evitar-se les iro-
nies dels homes, les malediccions de
les «mamàs», i les mirades tendres,
de gallina degollada, de les nenes per
merèixer. De no fer-ho en el seu degut
temps, la fama de Don Juan que ja
acredita hauria arribat a extrems in-
concebibles.

Ara, desfet l'equívoc, el camp que-
da lliure per al Paquito Aldaz.

UNA PENSADA «ECONOMICA»

Hom conta que un dia, en Pic i Pon
va rebre la visita d'un correligionari.

—M'hauria de deixar cent duros,
Don Joan. Tinc un venciment...

—Home! Només en tinc a mà cin-
quanta. Creu que ho sento...

—Bé... Dongui'm els cinquanta... i
me'n queda a deure cinquanta—va fer
el «correligionari» rient.

Ara, el senyor Pic i Pon no pot co-
brar, puix el sablista li engega un ar-
gument que l'atabala.

—Jo, és cert que li dec cinquanta
duros. Però vostè també me'n va que-
dar a deure cinquanta. Estem en paus.

UNA REFLEXIO

De què els servirà a les dones aquell
manament de la llei de Déu que diu:
«No desitjaràs la dona d'altri?»

Ei, com no fós que ja en aquells
temps, etc., etc., etc.!

VISITIN ELS APARADORS

CASA BASTIDA

PASSEIG DE GRACIA, 18

Gran Basar de Sastreria i Camiseria
Sistema Nord-Americà

CIUTADANS:

Si voleu vestir ben elegants i amb pocs diners aneu a can BASTIDA. Som els creadors i continuadors del Basar de modern estil adaptant totes les creacions de l'art del vestir i sempre amb preus incompatibles per qui usi normes de bona fe comercial. Cert es que la CASA BASTIDA amb competències i sense sempre va endavant i ara més que mai després d'un balanç amb gran superavit LIQUIDEM totes les existències a qualsevol preu per així fer el renovament i donar treball durant la calma als nostres obrers.

100.000 Trajos des de 25 pessetes
100.000 Pantalons des de 5 "

Gran Stock de Plomes, Gabardines, Trinxeres, Checos Impermeables i tota mena de prenes modernes de gran estil des de 10 pessetes.

100.000 Mitjons gran fantasia des de 0'75 ptes.
100.000 Corbates seda des de 0'95 "
100.000 Camises tots els estils des de 3'95 "
100.000 Calçotets des de 1'95 "
100.000 Païames des de 4'95 "

Tenim muntada una secció ràpida per la Sastreria i Camiseria que ens permet lliurar els encàrrecs a les quatre hores amb assortit de gèneres de tots els preus.

CASA DE CARITAT DE BARCELONA

SERVEI PUBLIC DE POMPES FUNEBRES

Direcció i Oficines: EDIFICI DE LA CASA DE LA CARITAT, Carrer de Torres Amat, núm. 8; Telèfons 16524, 16525 i 16526.

Subcentrals: Carrer del Clot, núm. 71; Telèfon 50641. Carrer Creu Coberta, núm. 91; Telèfon 73361

Sucursals: Carrer de Sant Andreu, número 221; Telèfon 51051. Plaça del Centre (Sans), núm. 4; Telèfon 33471. Passeig del Triomf, núm. 17; Telèfon núm. 52012. Carrer de Sarrià, núm. 72; Telèfon 73632.

Badalona: Carrer Reial, núm. 110; Telèfon 87 B. Carrer de Fermí Galan (S. Adrià), 26; Telèfon 248.

Hospitalet: Central: Laureà Miró, núm. 60; Telèfon 23 H. Sucursals: Pi i Margall, número 90; Tel. 31226. Progrés (Coll Blanc), núm. 58; Telèfon 31227.

Santa Coloma de Gramenet: Carrer d'Anselm Clavé, número 13.

PERE BADOSA

ORTOPÈDIC

CONSULTA: D'11 a 1 i de 6 a 8
excepte dies festius

Carrer de Santa Anna, núm. 23, pral. - Telèfon núm. 14581 - BARCELONA

El terrible Pérez d'enguany!

Maura:—Ejarme zolo!

(Nota de la Redacció: I no passa res, perquè sol és com està millor).